

— «Да дам безсмъртния си плам
зарад едно момиче?
Добре, аз пример ще ти дам
как много те обичам;

Ще се родя и аз от грях,
закон друг ще приема;
със вечността обвързан бях,
но нека я отнемат.»

И си отиде. Замина,
едно дете залюбил.
Той мястото си напусна,
Задълго се изгуби.

★

В това пък време Кътлин,
момченце хитроумно,
що пълни чашите с рубин
на царедворци шумни;

Паж, който носи все, навред
парицините рокли,
свенлив и скромн е на глед,
но със нахален поглед;

със румените си страни
като мома невинна
той се промъква от страни
и гледа Кътлина:

— «О, колко хубава стана,
пък как ми е напета;
ей, Кътлин, не на страна,
опитай си късмета!»

И бегло в тъмен ъгъл той
за кръста я обхвана.
— «Ей, Кътлин, това пък що е?
Какво ли те прихваана!»

— «Какво ли? Да не ми стоиш
замислена, студена;
усмихната, да ми дариш
устата си смутена.»

— «Не те разбирам. Я си беж,
на мира остави ме.
По благ Хиперио копнеж
безумен ме обзима.»

— «Щом ти не знаеш любовта,
от мен ще я научиш.
за да й видиш сладостта,
потрай, без да се мусиш.

Ловецът хвърля примка в храст,
та птиченца да хване;
така, прегърна ли те аз,
и ти да ме обхванеш.

И нека твоите очи
посрещнат моя поглед...
Повдигна ли те, поскочи,
не чакай да те моля;

Когато наклоня лице,
във мене ти се взирай.
Нек гледаме се от сърце
и лакомо без спира;

За да ти бъде пък завчас
теб любовта позната,
когато те целуна аз,
целувай ми устата.»

Тя слушаще това дете,
учудена, в забрава,
и срамежлива, уж не ще,
наивно се остава.

И шепне му: — «От детски дни
със тебе да съм свикнах,
Устатен си в палавини,
ний лика сме прилика...

Ала изгря Хиперион
из сънната забрава,
на морския син небосклон
безкрайност той придава;

И тайно мигли свеждам аз,
че пълнят ми ги сълзи,
когато морският талаз
към него плува бързо;

С нечувана любов той грей,
скръбта ми да премине,
но все по-горе той се рей,
за да не го достигна.

Прониква тъжно с лъч студен
из свят, що го отнима...
Обичам го навек, при мен
навек не ще го имам...

Затуй и дните са за мен
пустинни като степи,
но нощите са с чар свещен,
че той за мене свети.»

— «Дете си ти, това е то...
Да бягаме далече,
не ще ни знаят името,
безследни ще сме вече.

Ще бъдем весели всегда,
ний двама ще сме умни,
не ще почувствуващ тъга,
ни блянове безумни.»

★

Тръгна Хиперион велик.
Разрастват му крилете
във сини небеса и в миг
минават път столетен.